

Een cadeau voor Amina

Juul Martin Williams

‘Zullen we in de serre gaan zitten?’ vraagt Norbert. ‘Dan hebben we niet zo’n last van het lawaai. Amina is aan het stofzuigen.’ De serre is een heerlijke plek om te zitten. De tuin staat er prachtig bij. Dat had Carla al gedacht toen ze hier voor het eerst kwam. Toen was het winter. Inmiddels is het zomer.

Carla komt een paar keer in de week. Ze helpt Norbert niet alleen met voorlezen, maar ook met brieven en formulieren. Die hebben zulke kleine lettertjes. Die kan hij bijna niet lezen. Die

allereerste keer was het Carla ook opgevallen dat het huis erg schoon en netjes is.

Norbert heeft inderdaad iemand die het huis schoonmaakt: Amina, een jonge vrouw uit Syrië.

Carla heeft haar al een paar keer ontmoet. Ze is heel aardig. Als Norbert en Carla een tijdje hebben zitten lezen, komt Amina de serre binnen.

‘Ik heb de keukenkastjes schoongemaakt. Daar vond ik nog een pak roze koeken. Ze zijn bijna over de datum. Zullen we die dan maar opeten bij de koffie?’

‘Ja, lekker,’ zegt Norbert. En Carla zegt: ‘Ik was als kind al gek op roze koeken. Dat ben ik nog steeds.’ Met hun drieën drinken ze koffie in de serre. Ze praten over van alles en nog wat.

Amina vertelt over Aleppo, de stad waar ze vandaan komt. ‘Mijn vader had een zaak in olijven en dadels en Zuidvruchten. Zo heerlijk, en zo’n goede kwaliteit dat de mensen uit de hele stad naar onze winkel kwamen.’ Dan verandert haar stem en haar gezicht wordt somber. ‘Maar daar is nu niet veel meer van over.’ ‘En jouw familie?’ vraagt Carla voorzichtig.

‘Mijn vader is gestorven. Hij had een zwak hart. Hij kon de stress niet aan. Mijn oudste broer heeft de zaak daarna overgenomen. Maar het leven is niet meer zoals vroeger. Veel mensen zijn gevlucht, net als ik. De mooie, oude wijken zijn verwoest door de oorlog.’

‘Hoelang ben jij al in Nederland?’ vraagt Carla. ‘Al zeven jaar,’ zegt Amina. ‘Je spreekt erg goed Nederlands.’ ‘Dankjewel,’ zegt Amina. ‘Norbert heeft me heel goed geholpen. Daarom heb ik het snel kunnen leren.’

‘Jij was ook een slimme leerlinge,’ zegt Norbert en lacht. Dan begint Amina over iets anders.

‘Volgende week ben ik jarig. Wil jij dan op mijn verjaardag komen, Carla? Dat zou ik heel leuk vinden. Norbert komt ook.’ ‘Wat een eer. Ja, ik kom graag. Dankjewel voor de uitnodiging.’

Met opmerkingen [gb1]:

‘Het is op donderdagmiddag bij mij thuis. Norbert weet wel waar ik woon.’ Amina brengt de koffiekopjes terug naar de keuken. Dan trekt ze haar jas aan en gaat naar huis. Als ze weg is gaat Carla niet meteen door met lezen. Peinzend kijkt ze naar Norbert. ‘Is er iets mis met Amina? Toen ze binnenkwam leek het net alsof ze had gehuild.’ ‘Dat klopt,’ zegt Norbert. ‘Dat heb jij goed gezien.’ ‘Maar waarom huilt ze dan? Of mag ik dat niet vragen?’ ‘Ja hoor, dat mag je wel vragen. Kom, ik zal je iets laten zien,’ zegt Norbert terwijl hij opstaat. Hij loopt de trap op. Carla loopt achter hem aan. Ze is nog nooit boven geweest. Ze is benieuwd wat Norbert haar wil laten zien. Op de overloop blijft hij staan. Daar hangt een schilderij met prachtige, diepe kleuren. Het stelt een oosterse markt voor. De afbeelding doet Carla denken aan “Sprookjes van 1001 nacht”. Dat boek had ze als kind van Sinterklaas gekregen. Er stonden hele mooie tekeningen in. ‘Wat een mooi schilderij,’ fluistert Carla. ‘Maar wat heeft dat met Amina te maken?’

‘Dit is de bazaar van Aleppo, zoals het er vroeger was. Ik heb dit schilderij lang geleden gekocht toen ik daar op zakenreis was. Ik was vaak in het Midden-Oosten voor mijn werk. Nu hangt het hier. En telkens als Amina het ziet, moet ze aan thuis denken.’ ‘Nu snap ik waarom ze zo verdrietig is. Wat moet dat verschrikkelijk zijn, om altijd heimwee te hebben. Om altijd je thuis en je familie te moeten missen.’ ‘Dat lijkt mij ook. Daarom wil ik dit schilderij graag aan Amina geven voor haar verjaardag. Hier hangt het maar stof te vergaren. Terwijl het voor haar zo veel betekent. Als ik het iemand gun, is zij het wel.’ ‘Dat is een heel bijzonder cadeau,’ zegt Carla.

‘Op zolder heb ik nog een stuk bubbeltjesplastic. Wil jij bij de Bruna een rol cadeaupapier kopen? Dan kunnen we het inpakken.’ ‘Daar zal ik voor zorgen,’ zegt Carla. ‘Oh, wat zal Amina hier blij mee zijn.’ ‘Dat weet ik wel zeker,’ zegt Norbert